

fordi man først 3 Aar efter. Opgjørelsen bliver enig om at udbetale dem Bonus. Vædringsforslagene under Nr. 4 og 5 anbefaler jeg af de af mig tidligere fremførte Grunde. Der kan i mine Tanker, saaledes som ogsaa Mindretallets Ordsvorer har udtalt, jo ikke siges noget Bestemt om, hvor stort et Arbejdsquantum der vil blive at præstere af denne Kommission, men jeg skjønner ikke rettere, end at, naar man ser hen til denne Kommissions Betydning som eneste Instants til at afgjøre Retstrætter mellem Parterne, vil det kun være sømmeligt, at man giver et klæffeligt Honorar og derigjennem sætter Administrationen i Stand til at foretage et saa meget friere Valg af de Kræfter, som den kunde ønske at anvende til dette Hverv. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 6 angaar, skal jeg bemærke, at, da den Bestemmelse i den nye Paragraf, der kom ind ved 2den Behandling, om, at Renten af de Prioritetslaan, som Anstalten endnu har udestaaende til højere Rente end 4 pCt., skal nedsættes til 4 pCt., gjen-tages, og der desforuden føies en ny og langt videre rækkende Bestemmelse til, kan jeg selvfølgelig ikke anbefale Vædringsforslaget. Det vilde jo stille sig noget anderledes, dersom der i Stedet for et samlet Vædringsforslag var stillet to til denne Paragraf, det ene angaaende en Omredaktion af den ved 2den Behandling vedtagne Bestemmelse angaaende Nedsættelsen af Renten i Prioritetslaan, og det andet en Bestemmelse om de uopfigelige Laan. Det ærede Udvalg har imidlertid stillet Forslaget samlet, og saaledes som det altsaa er stillet af Udvalget, er det en betydelig Udvidelse endnu af det Indgreb i indgaaede Kontraktmæssige Bestemmelser, som bleve vedtagne ved 2den Behandling, og jeg skjønner ikke rettere, end at Paragrafen ved Vedtagelsen af disse, om der muligvis end paa et enkelt Punkt er stet Forbedringer deri, i sin Helhed vil blive endnu mindre antagelig end den var tidligere. Det af mig stillede Vædringsforslag Nr. 7 maa jeg meget anbefale til det ærede Thing. Det er jo erkjendt selv af dem, der have indbragt og vedtaget den nye Paragraf, at denne ligger ganske udenfor Lovforslaget om Uddeling af Bonus; thi ellers vilde de jo ikke have fundet det nødvendigt paa Grund af Optagelsen af denne Paragraf at søge Lovens Titel forandret ved et Vædringsforslag. Min Grund til at begjære, at det ærede Thing sætter denne Paragraf ud af Loven, er jo imidlertid langt mindre denne formelle, at den Titet har med Lovforslaget at bestille, Titet, ubetinget Indset; men den er langt mere af reel Natur.

Allerede ved Sagens 2den Behandling gjorde jeg opmærksom paa, hvor lidet heldigt, for ikke at sige skadelig, Vedtagelsen af det den Gang foreliggende Vædringsforslag vilde være af Hensyn til Anstaltens fremtidige Formuebestyrelse, idet den Sikkerhed, hvormed man aflutter Laanekontrakter, jo tabes, naar man fra Lovgivningsmagtens Side indlader sig paa at gribe vilkaarlig og forstyrrende ind i de af Bestyrelsen indgaaede Kontrakter. Det, som er stet en Gang, kan jo ske tiere. Det vilde jo være ganske naturligt; om Anstaltens Bestyrelse derved fik en Ulyst til overhovedet at indlade sig paa saadanne Laanekontrakter, og langt vilde foretrække at anbringe Midlerne i Bengeeffetter i Stedet for at udlane dem. Og det vil være en ganske naturlig Følge, naar man fra Lovgivningsmagtens Side paa den Maade griber vilkaarlig og forstyrrende ind i dens Virksomhed. Det maa jo ogsaa erindres, at ved en saadan Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side tabes Sikkerheden for det Grundlag, hvorvaa vi i dette Dieblif — og jeg antager ogsaa periodisk senere — vil komme til at bestyrelse os med Spørgsmaalet om, hvad der kan være en tilstedelig Bonusuddeling, og hvad der kan være en passende Tariffastsættelse. Saa meget er jo ganske klart, at baade Bonusuddeling og Tariffastsættelsen støtter sig paa en sikker Forventning om et vist Udbytte af Anstaltens Formue, men en saadan Visshed for Udbyttet forrykkes fuldstændig, naar man fra Lovgivningsmagtens Side griber vilkaarlig ind ved Bestemmelser, der forandre indgaaede Laanewilkaar. Jeg gjorde endvidere ved Sagens 2den Behandling opmærksom paa, hvor lidet heldig efter min Mening Vedtagelsen af en paanødet Rentenedsættelse for Prioritetslaan vilde være for selve Laantagerne, for selve Debitorene. Efter de Oplysninger, som jeg har modtaget fra Livrenteanstaltens Bestyrelse, er Restbeløbet af Prioritetslaan til højere Rente end 4 pCt. for Diebliffet kun omtrent 3½ Million, ikke som i Efteraaret angivet, og som dengang var rigtigt, ca. 5 Millioner. Men af disse 3½ Million er omtrent 900,000 uopfigelige og gaa altsaa ikke ind under den Bestemmelse, der nu i Vædringsforslaget foreslaas om Nedsættelse af Renten. Derved reduceres altsaa Kwantiteten af disse Laan til noget over 2½ Million. Af dette Beløb er endvidere for mig angivet af Anstaltens Bestyrelse, at ca. 800,000 Kr. ere Prioriteter af den Bestaffenhed, at Renten vil blive nedsat, saa snart kun vedkommende Debitor andrager derom. Trædages endvidere dette Beløb, vil det ses, at Tvangsbestemmelsen i første Stykke af